

Panda Fanda

Monika Nikodemová
Ilustrace Veronika Balcarová

bamb**ook**

Panda Fanda

Monika Nikodemová

Ilustrace Veronika Balcarová

Pandí rodina

V daleké Číně, v jednom hustém bambusovém lese, žije velká pandí rodina. Vypráví se, že takové pandy celý den sedí a okusují bambusové výhonky.

Jenomže kdo s nimi v tom lese žije?

Je to vůbec tak?

Tak víte co, vypravíme se za nimi a zjistíme, co se tam vlastně děje. Sami uvidíme, zda jsou pandy opravdu takoví lenoši.

A hele!

Támhle se zrovna batolí pandí máma se třemi medvíďaty. Jsou to dvě slečny a jeden mladík. Pandí slečny se drží blízko mámy, ale panda Fanda stále někam odbíhá a něco prozkoumává.

Aby ne. Vždyť je kolem tolik neznámých a hlavně zajímavých věcí!

Maminka z toho moc velkou radost nemá. „Kde ten náš kluk zase pobíhá?“ vzdychá co chvíli a rozhlíží se kolem sebe, kde se objeví a hned zase ztratí Fanda.

Fanda má zkrátka jiný temperament než jeho sestřičky a celý den někde poskakuje. Každý večer by už pandí maminka ráda zalehla do pelišku, ale Fanda nikde.

Je to stále stejné.

„Konečně!“ vykřikne vždy radostí, když se odněkud přikutálí Fanda a přistane přímo v jejím náručí.

„Mami, nemusíš mít o mě takovou starost. Už jsem skoro velký,“ uklidňuje Fanda svou maminku.

To víte, že ji má moc rád. Ale také chce všechno kolem poznat. Chce se podívat do různých koutů světa a zažít neobvyklá dobrodružství. Tak se těšte, co s ním zítra podnikneme!

Mistr kung-fu

V neděli se vydala celá pandí rodinka na kratší výlet. Jak se tak pomalinku batolí bambusovým lesem, zahlédne maminka velkou ceduli s tímto nápisem: „Přijímáme malé pandy do bojové školy kung-fu. Hlaste se u Mistra bojovníka Tao Li.“

Maminka zajásala: „To bude něco pro našeho neposedu! Jenomže, kde je?“

Zapraskalo roští, zašuměla tráva a přikulil se Fanda.

Mamince spadl kámen ze srdce. Buch! Slyšeli jste, jak se jí ulevilo?

„Fanoušku,“ pohladila ho maminka a zeptala se: „Chtěl bys chodit do školy bojového umění?“

„No jasan, mami!“ Fanda vyskočil pořádně vysoko a dal mamince ohromnou pusu.

Také sestřičky měly radost a přály bráškovi trochu rozptýlení.

„Vám také něco vyberu,“ pohladila obě sestřičky maminka.

Všichni se spokojeně usmívali. A zítra se společně vydají za Mistrem Tao Li.

Pandí škola

V pondělí ráno nemohl malý Fanda samou nedočkavostí dospat. Pokukoval po mamince, kdy už se vzbudí a půjdou za Mistrem Tao Li.

No konečně!

Maminka otevřela jedno oko, potom druhé a už ji Fanda tahal za packu z pelíšku.

„Přijdeme pozdě a nevezmou mě,“ popoháněl ten nezbeda svou maminku.

„Vždyť je dost času,“ ubezpečovala ho maminka.

Jenže malý Fanda byl neodbytný, a tak se vydali do školy bojového umění ještě za svítání. Sluníčko sotva vykouklo a oni už měli školu na dohled. Na palouku, poblíž bambusového lesa, měla škola svůj ditang. Vy nevíte, co to je? To je cvičební prostor, místo, kde bojovníci předvádějí své umění.

Přivítání ve škole

Mistr je uvítal pozdravem, který představuje skromnost a naslouchání.

Fanda to zkusil také, poklonil se, a ještě přidal kotrmelec.

„Tak to vidíte, Mistře,“ zastyděla se maminka, „to je celý náš Fanda.“

Žáčci se rozesmáli, ale Mistr celý zvažněl. Nastalo ticho, že by se dalo krájet.

Ti dva nejmenší bojovníci do sebe strčili. „Hele, jak ho Mistr rovnou vyrazí,“ zašeptal jeden. Nebyli ve škole dlouho a neznali dobře svého učitele.

Po chvíli Mistr pronesl: „Vítej v naší škole. Takové, jako jsi ty, tady velmi potřebujeme.“

Někteří žáčci to vůbec nechápali, ale maminka s Mistrem věděli své.

„Júú, a to tady můžu zůstat už dneska?“ zeptal se Fanda a vyskočil snad metr do vzduchu. A to je pro pandy nějaký výkon!

Mistr opět zvažněl, ale za malou chvíli se pousmál a udělal krok k Fandovi. „Můžeš tady zůstat už dneska, a dokonce celý týden. Ať poznáme, co v tobě je.“

Fanda by mu byl nejraději skočil do náruče a dal mu pusku. Ale za tu krátkou chvíli pochopil, že tady budou tvrdá pravidla. Mistr poslal maminku domů a otočil se ke svým žákům.

První hodina

Maminka odešla, ale malý Fanda si toho ani nevšiml. Nevěděl, kam samou radostí skočit. Žáčci se seskupili kolem ditangu a čekali na povel svého učitele.

Mistr, i když se neřádá, vše vnímá. Usmíval se a tušil, že se k němu dostal jeden z nejlepších žáků. Samozřejmě také věděl, že Fandu čeká dlouhá cesta.

„Tak tenhle kluk má velký talent, ohromnou vůli a dostatek sebevědomí,“ říkal si v duchu Mistr.

A my se pojďme podívat na první hodinu.

Pozdrav

Mistr vstoupil na ditang a žáčci jej následovali. Tato skupina malých bojovníků má již za sebou týdenní výcvik. A tak už do sebe nestrkají, nevrážejí, ale cvičí a bojují podle pravidel a pokynů Mistra.

Jen Fanda je trochu roztržitý. Má v sobě hodně energie, poskakuje z místa na místo a nemůže se uklidnit.

A to se právě v této škole naučí. Musí zůstat klidný a zároveň být ve střehu.

Fanda se postavil těsně vedle Mistra a řekl si: „Budu blízko, a brzy tak dostihnu svého učitele.“ Netušil, jak dlouhá je cesta bojovníka.

Všichni se vzájemně pozdravili a Fanda po chvilce pozdrav zopakoval. Významně se podíval na Mistra, zda to bylo správně.

Mistr zachoval ledový klid a jeho pohled směřoval dopředu.

První pravidlo zní: „**Nechte svět venku.**“

Fanda jenom tak matně tušil, co to znamená. Čekal, že mu to někdo vysvětlí.

Místo toho zazněl bojový pokřik tak silně, že si Fanda málem sedl na... No, vždyť víte, co myslím.

Mistr zavelel: „**Bojový postoj a pevné držení těla.**“

„Tak to bude jednoduché,“ pomyslel si Fanda.

Ale ouvej! Stát v takovém postavení a navíc několik minut, to může být zpočátku veliký problém.

„Nevadí, budu cvičit i doma,“ pomyslel si Fanda a spustil ruce k tělu. Opustil tak bojové postavení.

Mistr se obrátil na Fandu. „Měj pevná a ohebná zápěstí, odolná chodidla a přímý pohled. Znovu do střehu!“

A tak náš malý bojovník bez dlouhého přemýšlení zaujal bojový postoj, i když už ho bolelo celé tělo.

Opička v ohrožení

Celý den žáčci nacvičovali bojové postavení. Zatím se nedostali ke vzájemnému zápasu.

Malý Fanda byl trochu zklamaný. Všechno ho bolelo a nejraději by se vrátil domů. Jenže se zapsal do bojové školy a vnitřní hlas mu říkal: „Z bojové školy se přece jen tak neutíká. Vždyť ses tak těšil! Zklamal bys sám sebe. Pokračuj a stane se z tebe silný a odvážný bojovník.“

Jenomže Fandovi se už klížily oči. Ztrácel pozornost, když vtom zaslechl praskání větví. Všiml si, že v nedalekém lesíku poskakuje malá opička z jedné větvičky na druhou. To by vůbec nevadilo,

kdyby se opodál, ve vysoké trávě, neschovával tygr. Pomalu se plížil a čekal, až opička skočí na zem.

„Opička je ve velikém nebezpečí,“ napadlo Fandu a bez dalšího přemýšlení opustil ditang a běžel co nejrychleji k opičce.

Ta se trochu polekala a místo toho, aby skočila na zem, vyskočila do koruny stromu a zmizela. Nebezpečí bylo zažehnáno.

Teprve teď došlo malému Fandovi, že porušil pravidla bojové školy. Pomalu a pokorně, se svěšenou hlavou, se vracel zpět.

Položil si sám otázku: „Jednal jsem rychle a bez přemýšlení. Bylo to správné?“

Zatím se na bojovém koberci všechno zastavilo. Všichni s úžasem sledovali Fandovo počínání.

Žáčci strkali jeden do druhého a šeptali si: „Myslíš, že Mistr Fandu vyhodí?“

A co vy, děti? Říkáte si, zda bylo Fandovo jednání správné? Měl raději zůstat na koberci a nevšímat si, co se okolo něj děje?

Fanda předstoupil před Mistra. Nastalo ticho.

Mistr se zhluboka nadechl a pronesl: „Záchrana života je nad všechna pravidla.“

Fanda se samou úlevou téměř rozplakal.

Slunce se klonilo k západu a dnešní výcvik byl u konce. Tak výjimečný den si budou jistě všichni pamatovat. Na povel Mistra se vzájemně pozdravili.

Během příštích dnů budou pokračovat ve výcviku. Když vydrží, stanou se z nich stateční a odvážní bojovníci a hlavně zachránci, ochotní poskytnout druhému pomoc v nouzi.

My se nyní s bojovou školou rozloučíme. A zítra se těšte na další příběhy malého Fandy.

Fanda jde do světa

Dnes je v bambusovém lese hodně veselo. Maminky vyhlásily pro své ratolesti soutěž o nejhezčí bambusovou chaloupku. Pandí kluci a holky nelenili a s radostí se pustili do práce.

No, práce. Pro ně to byla úžasná zábava. Celé dny jen lenořit a okusovat bambus je moc nebavilo. Začali běhat sem a tam a přinášeli si bambusové tyčky a výhonky.

„Jé, to bude prima!“ volali jeden přes druhého.

Někteří se rozhodli, že si postaví svůj vlastní domeček, jiní dali síly dohromady a rozhodli se postavit celé bambusové městečko.

Maminky je jenom pozorovaly. Do jejich tvořivého stavění jim nijak nezasahovaly.

Jenom náš Fanda neprojevoval zvláštní zájem. Chvilí jen tak posedával, chvíli jen tak lelkoval a najednou, jako splašený, se rozběhl ke své mamince.

Ta se opatrně zeptala: „Fanoušku, tebe to stavění bambusového domečku nebaví?“

Fanda ještě chvíli přeskakoval z jedné nohy na druhou a pak povídá: „Mami, já bych chtěl do světa. Zažít nějaké dobrodružství.“

„Ty a do světa? Vždyť jsi ještě malý a nezkušený.“

„No, malý zas tak nejsem a mám za sebou školu bojových umění. Umím se ubránit, pokud by mi hrozilo nějaké nebezpečí.“

Kousek opodál seděl nejstarší člen pandího klanu a zaslechl Fandovo přání. Vyzval ho k sobě: „Pojď ke mně, ty odváživče.“

Fanda mrkl na maminku a několika pandími poskoky byl u stařešiny.

„Hmm,“ podrbal se stařešina za uchem. „Do světa, říkáš. Vidím, že odvahy a síly máš na rozdávání. Přesto přijmi jednu radu. Někdy je lépe nehrát si na hrdinu a nepřeceňovat své síly. Pokud by ses přeci jenom dostal do úzkých, stačí pomyslet na svoji pandí rodinu. Ona už ti pošle po větru vzkaz. Navíc ti dám ochranný rodinný amulet. Ve velmi těžkých chvílích ho zahřej ve svých rukách.“

Stařešina domluvil a zavěsil Fandovi na krk černobílý amulet z pandí srsti. Fandovi zazářily oči.

Jenomže maminka, celá dojatá, začala plakat. Ale jenom na chvílku. Věděla, že je Fanda rozhodnutý, a věřila, že ho pandí amulet ochrání.

Všechny pandí děti nechaly stavění a rozběhly se k Fandovi. Některé kolem něj poskakovaly, jiné ho objímaly, ale všechny, úplně všechny ho obdivovaly a přály mu šťastnou cestu a bezpečný návrat do rodné vesnice.

Obrátil se na svou pandí maminku a ubezpečil ji: „Brzy se vrátím a budu vám vyprávět, jaké je to tam, kde končí bambusový les a začíná neznámý svět.“

Položil si ruku na amulet, věnoval ještě jeden pohled stařešinovi a potom už statečně vykročil.

Budeme ho na jeho cestě doprovázet a zažijeme velká dobrodružství.

Cesta bambusovým lesem

Bylo odpoledne, sluníčko hrálo a malý Fanda si to hrdinně vykračoval. Najednou došel k místu, kde byl palouk úplně holý. Uprostřed toho palouku seděl smutný a skrčený panda. Byl už starý, a proto se jen tak po očku podíval na našeho cestovatele.

„Tebe mi poslalo samo nebe,“ vypravil ze sebe. „Nemohu se ani pohnout a všechno mě bolí. Od samého hladu sotva vidím. Ty jsi mladý a máš tolik sil. Prosím tě, donesl bys mi několik bambusových výhonků? Čerstvé a šťavnaté, takové jistě posílí moje ochablé tělo.“

Fanda bez rozmýšlení přeběhl palouk a začal trhat bambusové výhonky. Za hodinku jich nanosil celou hromadu.

Starý panda se s chutí pustil do jídla,
a jak si panečku

pochutnával a mlaskal! „To ti povím, chlapče, taková dobrota mě postaví na nohy.“

A tak mu z druhé strany nanosil Fanda ještě jednu hromadu bambusových výhonků. Potom se zhluboka nadechl a posadil se vedle svého nového přítele.

Pomalou zapadalo sluníčko, a aby se Fanda první noc nebál sám v lese, poprosil starého pandu, zda by u něj mohl přečkat noc.

Starého pandu to velmi potěšilo a ihned odpověděl: „Hochu, už jsem takovou dobu sám. To mi uděláš ohromnou radost. A jak ti vlastně říkají?“ otázal se starý panda.

„Jmenuji se Fanda,“ prohlásil hrdě, protože měl své jméno moc rád.

„Mě pojmenovali Manu,“ prozradil starý panda.

A tak si ti dva ještě chvilku povídali, a když vyšly první hvězdy, zamhouřili oči a klidně a spokojeně usnuli.